

него, въ духовната си тщедушностъ, сж дѣвкали и прѣдѣвкали, — и да трѣгне по неутѣпканъ, по свой пѣть. Намѣсто десетатѣхъ заповѣди, на скрижалитѣ на своя животъ и поезия той туря една единствена заповѣдъ: азъ. Колкото и да сж истинни и хубави всеизвѣстнитѣ десетъ заповѣди, но тѣ сж твърде стари и, като таквизъ, омръзнали всѣкому, — и живота и поезията тѣ държатъ въ мъртвешка неподвижностъ — враждуща съ подвижността и болезнената възприемчивостъ на единъ поетически духъ. За това се е обмѣлвилъ още езичника Гете, за сѣщото, кога на шега, кога съ рѣзка откровенностъ, е подмѣталъ елино-юдеятъ Хайне, — до като средъ кръстопѣта на развитието на съвременната нѣмска лирика изстапва древно-германеца Демель, за да извика що му е сила и воля: поезията има единъ законъ на законитѣ — чрезъ нея всѣкой да трѣби само онова което той чувствува, и както той го чувствува. Който е пророкъ, той не се подчинява, а подчинява! Всичко това Демель е подслушалъ отъ Nietzsche, оня модеренъ титанъ, който изгуби умъ въ борбата за Umwertung aller Werte. Негова дѣлъ е не да бѣде Мессия, а прѣдтеча; или — както се изразява единъ отъ неговитѣ критици: той е Клопштокъ, прѣдвѣстникъ на единъ бѣдѣщъ Гете. — Поезията на Демеля не се отличава съ особена ясностъ, както изобщо, тъй и въ единични случаи. Задъ мъгливостъта на образитѣ и изразитѣ често вѣе някаква хладина; покрай стихове дивно поетични и по форма и по съдържание се редятъ други по-прозаични и отъ най-обикновенѣта проза, натѣпкани съ троми рефлексии. Но всички тия слаби страни на Демелевата поезия изчезватъ въ общото впечатление, и се забравятъ прѣдъ смѣлия полетъ на фантазията му. На яснотата на неговата поезия най-много прѣчи психологическия му импресионизъмъ, оная развѣсаностъ въ израза на отдѣлнитѣ моменти, въ която обикновенѣния читателъ се обърква и не може да ги обедини въ хармонично цѣло. Само за едни отъ Демелевитѣ стихотворения няма разногласие у неговитѣ критици — за неговитѣ дѣтски пѣсни: такива дивни пѣсни не е писалъ до день днешенъ никой поетъ. Когато залѣзе и неговото слънце, единъ снопъ лучи отъ него ще останатъ да грѣятъ вѣчно въ тъмната вълшебна гора на нѣмската поезия. Това ще сж неговитѣ дѣтски пѣсни.

Гва

Ге

Джон
смит

Гя